

Dragi duhovniki, redovniki, redovnice in pastoralni delavci!

Že vrsto let nas Cerkev vabi, da se na nedeljo duhovnih poklicev (nedeljo Dobrega pastirja) pripravljamo s tednom molitve za duhovne poklice. Jezusovo naročilo: »Prositate Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev!« se namreč zdi ob današnjem vse bolj očitnem upadanju števila duhovnih poklicev še posebej aktualno.

Tudi za letošnji teden molitve za duhovne poklice ste prejeli to priložnostno knjižico. Knjižica ne more in ne želi biti vse, kar boste v tem tednu ponudili svojim župljanom. Upam pa, da bo ponudila kakšno koristno izkušnjo ali misel in tako spodbudila vse, tokrat še posebej družine, k še bolj zavzetemu delu in molitvi za nove duhovne poklice in njihovo stanovitnost.

V prvem delu knjižice objavljamo pismo papeža Benedikta XVI. za letošnjo nedeljo duhovnih poklicev.

Ker je letošnje pastoralno leto posvečeno družini, smo se na medškofijskem odboru za duhovne poklice odločili, da tudi v tednu molitve za duhovne poklice posebej ovrednotimo družino kot prostor, v katerem se rojevajo duhovni poklici. Od tu geslo tedna molitve in nedelje duhovnih poklicev: »Družina – kraj poklicanosti«. V pričujoči knjižici boste zato za vsak dan v tednu našli po eno pričevanje, ki nam bo osvetlilo pomen družine pri molitvi in delu za duhovne poklice. Božja beseda, na katero so se pisci bolj ali manj očitno navezovali, je vedno božja beseda tega dneva.

Poleg pričevanj je na koncu te knjižice na dveh straneh nekaj prošenj, ki jih po svoji presoji lahko uporabite na posamezne dneve.

Na zadnji strani knjižice pa je nekaj molitev za duhovne poklice in svetost duhovnikov. Uporabimo jih lahko za molitev pri bogoslužju v cerkvi, lahko pa tudi pri verouku. Ena od molitev (natisnjena je tudi na podobicah) je primerna predvsem za družine. Kdor želi, lahko podobice z molitvijo dodatno naroči pri založbi Salve.

Naj torej koristi in obrodi lepe sadove.

*Damjan Štih,
voditelj komisije za duhovne poklice v škofiji Novo mesto*

Poslanica svetega očeta Benedikta XVI. za 45. svetovni dan molitve za duhovne poklice - 13. april 2008

» Poklici v službi Cerkve – poslanstvo«

Dragi bratje in sestre!

Ob Svetovnem dnevu molitve za duhovne poklice, ki ga bomo obhajali 13. aprila 2008, sem izbral temo: »Poklici v službi Cerkve – poslanstvo.« Apostolom je vstali Jezus zaupal poslanstvo: »Pojdite torej in učite vse narode. Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha« (Mt 28,19) in jim zagotovil: »Glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta« (Mt 28,20). Cerkev je misijonska v svojem bistvu in v vsakem svojem članu. V moči zakramenta svetega krsta in birme je vsak kristjan poklican k pričevanju in oznanjevanju Evangelija, vendar je misijonska dimenzija posebno vezana na duhovništvo. Ko je Bog sklenil zavezo z Izraelom, je preroško in duhovniško poslanstvo zaupal izbrancem, ki so bili v Njegovem imenu poklicani in poslani k ljudem. Tako, na primer, se je zgodilo z Mojzesom: »In zdaj pojdi!« – mu pravi Jahve – »pošiljam te k faraonu, da izpelješ moje ljudstvo ... ko izpelješ ljudstvo iz Egipta, boste častili Boga na tej gori« (2 Mz 3,10.12). Podobno se je dogajalo s preroki.

Obljube, dane očakom, so se v polnosti uresničile v Jezusu Kristusu. II. vatikanski koncil pravi: »Prišel je torej Sin, poslan od Očeta, ki nas je pred stvarjenjem sveta v Njem izvolil in vnaprej določil za božje poslovljence... Zato je Kristus, da bi izpolnil Očetovo voljo, na zemlji začel nebeško kraljestvo in nam razodel njegovo skrivnost ter s svojo pokorščino izvršil odrešenje (C 3). In Jezus si je izbral učence kot tesne sodelavce v mesijanski službi že med javnim delovanjem, ko je učil v Galileji. Na primer ob pomnožitvi kruha, ko je rekel apostolom: »Dajte jim vi jesti« (Mt 14,16) in jih tako spodbudil k skrbi za potrebo množic, ko jim je želel ponuditi kruh, da bi se nasitili, a tudi razodeti jed, »ki traja za večno življenje« (Jn 6,27). Ljudje so se mu zasmilili, saj je na poti po mestih in vaseh srečeval utrujene in izčrpane množice, ki so bile »kot ovce, ki nimajo pastirja« (Mt 9,36). Iz tega ljubečega pogleda je izviralo

povabilo učencem: »Prositate torej Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev« (Mt 9,38); zato je dvanajstere poslal, z natančnimi napotki, najprej »k izgubljenim ovcam Izraelove hiše«. Če se ustavimo v premišljevanju tega dela Matejevega evangelija, običajno poimenovanega »misijonski govor«, najdemo vse vidike, ki so značilni za misijonsko delovanje vsake krščanske skupnosti, ki želi ostati zvesta Jezusovemu zgledu in nauku. Živeti v skladu z Gospodovim klicem pomeni, soočiti vsako nevarnost in celo preganjanje z modrostjo in preprostostjo, saj »učenec ni nad učiteljem in služabnik ne nad svojim gospodarjem« (Mt 10,24). Ko učenci postanejo eno z Učiteljem, niso več sami v oznanjevanju nebeškega kraljestva, ampak sam Jezus deluje v njih: »Kdor sprejme vas, sprejme mene; in kdor sprejme mene, sprejme tistega, ki me je poslal« (Mt 10,40). Poleg tega, kot pravi pričevalci, »odeti v moč z višave« (Lk 24,49), oznanjajo »spreobrnjenje in odpuščanje grehov« (Lk 24,47) vsem narodom.

Dvanajsteri so prejeli ime »apostoli«, določeni, da obidejo pota sveta z oznanilom evangelija kot pričevalci Kristusove smrti in vstajenja prav zato, ker jih je poslal Gospod. Sveti Pavel piše kristjanom v Korintu: »Mi – apostoli – oznanjamo Kristusa križanega« (1 Kor 1,23). Knjiga *Apostolskih del* pripíše, v tem procesu evangelizacije, zelo pomembno vlogo tudi drugim učencem, katerih misijonski poklic izvira iz previdnostnih, včasih bolečih okoliščin, kot je izgnanstvo iz domovine zaradi pripadnosti Jezusu (prim. Apd 8,1-4). Sveti Duh to preizkušnjo spremeni v milostno priložnost, da bi bilo Gospodovo ime oznanjeno drugim narodom in bi se tako razširila krščanska skupnost. Gre za može in žene, kot piše Luka v *Apostolskih delih*, »ki so svoje življenje zastavili za Gospoda Jezusa Kristusa« (Apd 15,26). Brez dvoma je prvi med njimi, osebno poklican od Gospoda za pravega apostola, Pavel iz Tarza. Zgodba apostola Pavla, največjega misijonarja vseh časov, z različnih zornih kotov prikaže povezanost med poklicanostjo in poslanstvom. Ob obtožbah nasprotnikov, da nima pravice do apostolstva, se vedno znova sklicuje na poklicanost, ki jo je prejel naravnost od Gospoda (prim. Rim 1,1; Gal 1,11-12.15-17).

Na začetku, kot tudi kasneje, je vedno »Kristusova ljubezen« tista, ki »priganja« apostole (prim. 2 Kor 5,14). Nešteti misijonarji so v teku stoletij, kot zvesti služabniki Cerkve, poslušni delovanju Svetega Duha, sledili stopinjam prvih učencev. II. vatikanski koncil pravi: »Čeprav je vsak Kristusov učenec dolžan, da po svojih močeh razširja vero, vendar Kristus Gospod vedno kliče izmed številnih učencev tiste, katere sam hoče, da bi bili z njim in bi jih pošiljal pridigat« (prim Mr 3,13-15) (M 23). Kristusova ljubezen namreč moremo prenašati bratom z zgledom in z besedami; z vsem življenjem. »Poseben poklic *doživljenjskih misijonarjev* (ad vitam),« kot je napisal moj častiti predhodnik Janez Pavel II. »ohranja vso svojo veljavo: predstavlja vzorec misijonske vneme Cerkve, ki v vsakem času potrebuje radikalnih in celostnih podaritev, novih in drznih zagonov« (*Odrešenikovo poslanstvo* 66).

Med tistimi, ki se popolnoma posvetijo službi Evangelija, imajo posebno mesto duhovniki, poklicani, da oznanjajo Božjo besedo, podeljujejo zakramente, predvsem zakrament evharistije in zakrament sprave; duhovniki, ki so posvečeni služenju najmanjšim, bolnim, trpečim, ubogim in vsem, ki doživljajo težke trenutke v pokrajinah sveta, kjer ponekod živijo množice, ki še do danes niso bile deležne resničnega srečanja z Jezusom Kristusom. Tem množicam misijonarji prinašajo prvo oznako Njegove odrešilne ljubezni. Statistike pričajo, da se število krščenih vsako leto pomnoži prav zaradi pastoralnega delovanja teh duhovnikov, povsem posvečenih odrešenju bratov. Na tem mestu izražam posebno priznanje duhovnikom »*fidei donum*«, ki z usposobljenostjo in veliko dušno predanostjo ustvarjajo skupnost preko oznanjanja Božje Besede in lomljenja Kruha življenja, ki se povsem razdajajo v službi poslanstva Cerkve. Potrebno se je Bogu zahvaliti za mnoge duhovnike, ki so v služenju Kristusu trpeli vse do žrtvovanja svojega življenja ... Ta ganljiva pričevanja morejo navdihniti mnoge mlade, da bi ob svojem času šli za Kristusom in potrošili svoje življenje za druge, da bi tako našli resnično življenje (*Evharistija zakrament ljubezni*, 26). Po svojih duhovnikih je torej Jezus navzoč med današnjimi ljudmi, vse do najbolj oddaljenih kotov zemlje.

Poleg tega je v Cerkvi od vedno nemalo moških in žena, ki po daru Sve-

tega Duha izberejo radikalno evangeljsko življenje in izrečejo zaobljube čistosti, uboštva in pokorščine. Ta množica redovnikov in redovnic, ki pripadajo neštevilnim Inštitutom kontemplativnega in aktivnega življenja, ima »vse do zdaj izredno pomemben delež v evangelizaciji sveta« (M 40). Redovniki kontemplativnih redov s svojo nenehno in skupno molitvijo neprenehoma prosijo za vse človeštvo; redovniki apostolskih redov z raznoliko karitativno dejavnostjo vsem dajejo živo pričevanje Božje ljubezni in usmiljenja. Božji služabnik Pavel VI. je rekel o teh apostolih našega časa: »Zaradi svoje redovne posvečenosti so prostovoljci prve vrste in svobodni, da vse zapustijo in gredo oznanjat evangelij do skrajnih mej sveta. Podjetni so in njihov apostolat je pogosto zaznamovan z izvirnostjo in z genialnostjo, ki sta občudovanja vredni. Velikodušni so: pogosto jih najdemo na čelu misijonskega poslanstva in tvegajo svoje zdravje in celo svoje življenje. Da, resnično, Cerkev jim mnogo dolguje« (*O evangelizaciji današnjega sveta*, 69).

Da bi Cerkev lahko nadaljevala misijonsko delovanje, ki ji ga je izročil Kristus, in da ne bi zmanjkalo oznanjevalcev, ki jih svet potrebuje, v krščanskih skupnostih nikoli ne sme zmanjkati stalna vzgoja otrok in odraslih. V vernikih je potrebno ohranjati živ čut misijonske odgovornosti in solidarnega deleženja z ljudstvi sveta. Dar vere kliče vse kristjane k sodelovanju pri evangelizaciji. Ta zavest naj se vzdržuje preko pridig in kateheze, liturgije in stalne vzgoje k molitvi; krepí naj se z gostoljubnostjo, z izkazovanjem ljubezni, z duhovnim spremljanjem, z razmišljanjem in razločevanjem, kot tudi z pastoralnim načrtovanjem, sestavni del katerega naj bo pozornost na poklice.

Samo na duhovno dobro obdelani zemlji vzcvetijo duhovniški in redovniški poklici. Krščanske skupnosti, ki močno živijo misijonsko dimenzijo v skrivnosti Cerkve, se ne bodo nikoli zaprle vase. Oznanjevanje kot pričevanje Božje ljubezni postane posebej učinkovito, kadar se dogaja na skupnostni način, »da bo svet veroval« (prim. Jn 17,21). Dar poklicanost je dar, ki ga Cerkev vsak dan želi izprositi od Svetega Duha. Cerkvena skupnost se tako kot na začetku, zbrana okrog Device Marije, Kraljice apostolov, tudi danes uči od nje, kako prositi Gospoda za raz-

cvet novih apostolov, ki bi v sebi znali živeti tisto vero in tisto ljubezen, ki je potrebna za oznanjevanje.

Ko izročam to razmišljanje vsem cerkvenim skupnostim, da bi ga vzele za svoje in bi jim služilo predvsem kot izhodišče za molitev, opogumljam napor vseh, ki z vero in velikodušnostjo delajo za poklice ter iz srca pošiljam duhovnim vzgojiteljem, katehetom in vsem drugim, predvsem mladim na poti odločanja, poseben apostolski blagoslov.

V Vatikanu, 3. december 2007

1. dan: ponedeljek, 7. 4. 2008

Apd 6,8-15; Jn 6,22-29

Uvod v mašo:

Dragi bratje in sestre!

Pričenjamo teden molitve za duhovne poklice, ki nas letos nagovarja z geslom »Družina – kraj poklicanosti«. Pri bogoslužju bomo v tem tednu vsak dan prisluhnili drugemu pričevanju ali razmišljanju na temo pomena družine pri razpoznavanju, zorenju in spremljanju duhovnih poklicev. Še pomembnejše in potrebnejše pa je, da v tem tednu več molimo: v naših občestvih, v naših družinah in tudi osebno. Molimo predvsem za močno vero in odprtost za Božji načrt po naših družinah.

Na začetku svete maše pa danes predvsem prosimo Gospoda, naj očisti in vname naša srca, da bomo pri tem svetem bogoslužju in ves teden polni njegove navzočnosti.

Nagovor:

Bog pokliče, kogar sam hoče. Poklicani ima svobodno voljo, da se odloči, ali bo povabilo sprejel ali ne. Bog to odločitev spoštuje, čeprav ostane prostor, ki je bil v Božjem načrtu rezerviran za poklicanega, prazen. Nihče ga ne more nadomestiti. Toda ali je res vse odvisno samo od Boga in tistega, ki je poklican? Kakšna pa je vloga okolja, posebej družine? Ali lahko družina pomaga ali ovira mladega človeka pri njegovem odgovoru na Božji klic? O teh vprašanih starša pripravnice za redovništvo razmišljata takole:

Pred nekaj leti, na belo nedeljo, nama je najina hči rekla: »Nekaj vama moram povedati!« Takrat sva oba nekoliko slutila, nisva pa vedela. »V jeseni se bom preselila - odhajam v samostan!« Z možem sva se spogledala in jo vsak posebej objela. Rekla sva ji nekako tako: »Če čutiš, da te Gospod kliče, da bi na tej poti lahko bila srečna, pojdi!«

Meni se je najprej porodilo vprašanje: S čim sva si to zaslužila? In hkrati odgovor: Nisva si zaslužila. Tako kot je otrok dar, je tudi poklicanost dar.

Možu se je v glavi ustavilo vprašanje in želja hkrati: »Ali bo srečna? Samo da bi bila srečna!«

Potem pa sva se seveda še večkrat vsak sam in oba skupaj spraševala, kako se to zgodi, da je poklican eden izmed otrok, ki po najinem videnju najbrž ne bi bil čisto prava izbira za duhovni poklic in kako da ta otrok sliši in se odzove? To je gotovo skrivnost! Meniva pa, da je morda le nekoliko pripomoglo k temu tudi okolje, ki sva ga skušala v družini vsa leta ustvarjati. O duhovnih poklicih se sicer nismo veliko pogovarjali, sva pa midva oba, vsak zase, Bogu obljubila, da bova brez pridržka dala Njemu katerega od otrok, če ga bo poklical.

Ko so se otroci rojevali in prihajali na svet tudi nekoliko nenapovedano, sva se zavedala, da so Božji dar. V vsej stiski s časom – služba, gradnja hiše, majhni otroci – nisva nikoli delala v nedeljo, nisva opuščala molitve – nasprotno, še bolj sva jo potrebovala. Ob nedeljah sva vedno šla k sv. maši in otroke sva zelo hitro jemala s seboj. Molila sva tudi z otroki in jih vedno zvečer pokrižala pred spanjem. To ni bilo le v času, ko so bili majhni.

Tako kot so oni rasli, se je spreminjala tudi naša skupna molitev. Zjutraj pred šolo pogosto ni bilo časa za molitev – vedno pa sva jih pokrižala, ko so odhajali – tudi še na fakulteto.

Z veseljem se tudi spominjava naših praznovanj rojstnih dni in godov, ki smo jih vedno proslavili z obiskom sv. maše za slavljenca in potem še s praznovanjem. Prav tako so bili sveti večeri v božičnem času, ko je vsak član družine ob molitvi položil pred Jezusa svoje prošnje in zahvale, nekaj posebnega. Tudi velika noč s svetim tridnevjem in vigilijo, ko so otroci prižgali svoje krstne sveče ob obnovi krstnih obljub in smo z radostjo prepevali alelujo, je bil čas, ki nas je gotovo zaznamoval z Gospodovo prisotnostjo. Seveda smo imeli tudi mnogo kratkih stikov, ampak učili smo se odpuščati. Tudi midva drug drugemu in gotovo so otroci to tudi čutili.

Ob vsem tem pa sva zanje vedno molila, vsak zase, oba skupaj – kakor in kolikor sva zmogla. Ni nama bilo žal časa za duhovne vaje, za zakonsko skupino, za delo z zaročenci, za obisk delavniške sv. maše. Vča-

sih je delo pri hiši ali v hiši, včasih pa tudi v službi, počakalo, ampak je vedno bilo narejeno dovolj, da nam nikoli ničesar ni manjkalo.

Misliva, da so otroci predvsem začutili, da je vse skupaj resno, da Bog v najinem življenju ni nekaj za zraven in da je čas in delo posvečeno Njemu ena boljših naložb, kot pravi Jezus v današnjem evangeliju: »Ne delajte za jed, ki mine, temveč za jed, ki ostane za večno življenje.«

Želiva si samo, da bi najina hči na poti vztrajala, da bi bila srečna in da bi morda ob tem še kdo, ki je nagovorjen in poklican, imel pogum tudi danes stopiti na pot redovništva ali duhovništva. Hkrati pa si želiva, da bi tudi starši imeli pogum delati v svojih družinah za jed, ki ne mine in ne le za vsakdanji kruh.

2. dan: torek, 8. 4. 2008

Apd 7,51-60,8,1a; Jn 6,30-35

Uvod v mašo:

»Jaz sem kruh življenja. Kdor pride k meni, gotovo ne bo lačen in kdor vame veruje, gotovo nikoli ne bo žejen.« Tako nam zagotavlja in nas obenem tolaži danes Jezus po svoji besedi v Evangeliju. Te iste besede pa govori Gospod tudi vsakemu, ki ga izvoli in pokliče, da mu sledi v duhovnem poklicu. V življenju po Božji volji, v življenju s Kristusom je polnost življenja samega. Naj to vsi, ki jih Gospod kliče, v polnosti začutijo in verujejo. Za to milost danes, na drugi dan molitve za duhovne poklice, posebej prosimo.

Nagovor:

Poleg družine je tudi domača župnija pogosto tisto okolje, ki pomaga k rasti in zorenju duhovnega poklica. O tem bogoslovec razmišlja takole:

»Tisti, ki se odločijo za duhovniški ali redovniški poklic so pogosto postavljeni v položaj, ki je precej podoben Štefanovemu iz današnje božje besede. Okolica jih sicer resda ne obsodi na smrt kot Štefana, a nerazumevanje in celo nasprotovanje je nekaj, na kar mora poklicani realno računati. Pogosto je poklicani deležen nerazumevanja ravno pri tistih, ki so mu najbližji, v lastni družini. Osebnostno mi je v taki preizkušnji bila v tolažbo Božja beseda, ki pravi: »Otrok, če se približuješ, da bi služil Gospodu, pripravi svojo dušo na preizkušnjo. Vse, kar pride nadte, sprejmi. Potrpi, kadar te doleti ponižanje. Zanašaj se Nanj« (Sir 2,1-4).

Poleg zaupanja, da Bog svojih izvoljenih ne zapusti, ampak jim vedno pomaga, pa človek vendarle potrebuje tudi pomoč in razumevanje svoje okolice. Če pravega razumevanja in sprejetja ni v domači družini, pa je lahko neke vrste družina tudi župnijsko občestvo. Od malega sem bil precej vključen v življenje domače župnije. Najprej kot ministrant, nato skavt, birmanski in oratorijski animator. Prek vseh teh dejavnosti sem postajal del živega in dejavnega občestva, v katerem so mnogi mojo odločitev razumeli, sprejeli in se z mano celo veselili. Tako mi je bila dokončna odločitev, da rečem »da« Gospodovemu klicu, veliko lažja. Še danes skušam biti z vsemi kar najbolj povezan, saj čutim njihovo sprejemanje in podporo.«

3. dan: sreda, 9. 4. 2008

Apd 8,1b-8; Jn 6,35-40

Uvod v mašo:

Danes nam Apostolska dela poročajo o preganjanju Kristusovih učencev. Takoj po smrti diakona Štefana se je začelo veliko preganjanje kristjanov v Jeruzalemu. Verni so se razkropili po krajih Judeje in Samarije. Toda tudi to preizkušnjo je Bog uporabil v prid širjenja Evangelija, ki so ga kristjani oznanjali povsod, kamor so prišli.

Molimo danes za vse kristjane, da bi vsak v svojem okolju, bodisi v miru ali preganjanju pogumno oznanjali evangelij vsemu stvarstvu.

Nagovor:

Znano je, da so v preteklosti mnogi fantje vstopili v semenišče na željo svoje matere, ki si je bolj kot kar koli drugega želela, da bi eden od njenih otrok pel novo mašo. Resnici na ljubo je potrebno povedati, da so mnogi med njimi postali sveti in goreči duhovniki.

V preteklih desetletjih je žal bilo čutiti drugačno razpoloženje. Zaradi vsega preganjanja, ki so ga bili duhovniki skupaj s Cerkvijo deležni, so mnogi starši po tihem molili, da bi Bog njihovega otroka ne poklical. Zaradi pomanjkanja vere ali preveč izdelanih lastnih načrtov o prihodnosti svojih otrok pa so mnogi starši otrokom duhovni poklic tudi odsvetovali ali celo ovirali.

Kako pa razmišljajo o tem starši danes? Gotovo ne vsi enako, a pri mnogih je čutiti nekoliko več osebne vere v Božji načrt, ki je vedno načrt ljubezni.

Starša štirih otrok sta takole odgovorila na vprašanje: Kaj pa če se kdo od vajinih otrok odloči za duhovni poklic?

»Sva starša štirih otrok. Ob misli na to, da bi se kateri izmed najinih otrok odločil za duhovniški poklic, me vedno najprej zajame val vznemirjenja in neprijetnega strahu. Kot da bi starša s tako izbiro otroka izgubila. Pa me vendar takoj nato prevzame razum, saj pomislim, da bi kot vsak dober starš tudi jaz želela, da je moj otrok predvsem srečen.

V svojem življenju srečujem duhovnike, ki razmišljajo o tem, koliko bi bili stari njihovi otroci, če bi jih imeli. To me seveda navdaja z obžalovanjem, saj si mislim, da tak človek preprosto ni srečen v tem, kar ima, ampak si želi nečesa drugega. Pa vendar je to verjetno le odraz osebnosti, ki bi morda v vsakem poklicu in vsakem stanu želel kaj, česar ne bi mogel imeti.

Težko bi rekla, da kar sama od sebe ponudim Bogu, da izmed najinih otrok izbere, katerega želi za službo Njemu. Nekako želiva, da so vsi otroci v službi Njemu na tak ali drugačen način, da bodo le izpolnjeni v tem, kar so in da bodo prispevali k temu, da bo svet vsak dan lepši.

Ko sva pred časom premišljevala o tej temi, sem si v nenehni »borbi« z Bogom na koncu rekla: »Saj konec koncev pa res raje vidim, da gre otrok v duhovniški poklic, kot pa da ga povozi avto.«

Pa saj te izbire vendar nimamo. Otroci pa so z leti vse bolj samostojni in kolikor bo v najini moči, jim bova pri njihovih odločitvah v oporo in ne v oviro.«

4. dan: četrtek, 10. 4. 2008

Apd 8,26-40; Jn 6,44-51.

Uvod v mašo:

»Kako naj razumem, ko pa me nihče ne pouči?« Tako diakona Filipa v današnjem berilu sprašuje dvorjan etiopske kraljice.

Pogosto kristjani dojemajo duhovnika zgolj kot tistega, ki deli zakramente, čeprav je njegovo prvenstveno poslanstvo predvsem oznanjanje in razlaganje Božje besede.

Danes molimo, da bi Bog Cerkvi podaril čim več gorečih oznanjevalcev.

Nagovor:

O pomenu družine in zakonskih skupin pri vzgoji duhovnih poklicev zakonca Dani in Vilma Siter razmišljata takole:

»Ko danes srečamo mlade in jih vprašamo, kaj jim v življenju največ pomeni, je družina, v kateri bi se dobro počutili, bili sprejeti in ljubljeni, na zelo visokem, če ne celo na prvem mestu. Veseli smo, ko to slišimo. Veseli smo tega pristnega hrepenenja in smo Bogu hvaležni za iskrene želje, saj le-te izhajajo iz resničnih potreb in so temelj, na katerem lahko gradimo upanje za jutrišnji dan. Pa vendar ob razkoraku med željami in realnostjo obnemimo. Na eni strani toliko hrepenenja mladih, da bi živeli v dobrih in prijaznih družinah, na drugi strani pa dejstvo, da zaradi (splošne) brezbričnosti naše družine postajajo vedno manj: kraj varnega zavetja, toplega sprejemanja, ljubeče naklonjenosti staršev do otrok, prijaznega medsebojnega podarjanja med zakoncema, kraj miru, edinosti in ustvarjalne vneme in je namesto tega v naših družinah vse pogosteje prisotno ozračje stisk, obupa, trpljenja, nesporazumov, preprirov, nerazumevanja, neprijaznosti, osebnih agonij, nasilja ... in smo na žalost priče pravim družinskim tragedijam. Če smo slučajno med peščico srečnežev, ki katere izmed prej omenjenih grozot še niso doživeli, radi potisnemo glavo v pesek in si po tihem mislimo: »Da se le meni in mojim bližnjim kaj takega ne zgodi!«

Pa smo zares trdno prepričani, da se nam ne more nič zgoditi? Smo se pripravljene soočiti s tem velikim izzivom današnjega časa? Smemo še naprej stati križem rok? Se zavedamo, da smo odgovorna generacija! Hvalježni smo Bogu, da so mnogi zakonci, da bi se temeljiteje soočili z izzivi, s katerimi se srečujejo oni sami in njihove družine, že vključili v zakonske skupine.

Kaj je zakonska skupina?

Prepričani smo, da je biti mož in biti žena, biti oče in biti mati eden izmed najpomembnejših in danes tudi najzahtevnejših poklicev. Zato smo še toliko bolj prepričani, da je za dobro opravljanje tega poklica potrebno posebno »permanentno izobraževanje«. In zakonska skupina je prav to! Je okolje, v katerem se, ob spodbudi in podpori podobno mislečih parov, zakonca učita spoznavati mnogotere razsežnosti tega zahtevnega poklica; je okolje, kjer se učita v vsej realnosti spoznavati in sprejemati samega sebe, drug drugega, svoje otroke, starše, brate in sestre ...; je okolje, kjer odkrivata in spoznavata vrednoto zakona in družine, vrednoto podarjenosti, vrednoto življenja ...; je okolje, kjer se učita umetnosti dobre komunikacije, reševanja sporov, obvladovanja stresov ...; je okolje, ki zakoncema pomaga, da se vedno bolj zavedata vrednote vere in osebnega srečevanja z Bogom. Zakonca, ki v zakonski skupini spoznavata vrednoto in pomen osebne, zakonske in družinske molitve, branja Božje besede in evharistije, postajata vedno bolj pripravljena te vrednote redno udeleževati v svojem življenju in v življenju svojih otrok. Vedno bolj se zavedata pomena vere kot temeljne človekove vrednote ter dejstva, da je vera tista dragocena duhovna dediščina, ki jo hočeta podariti svojim otrokom. Pa še to! Pregovor pravi: Družina, ki skupaj moli, skupaj ostane! Statistika to potrjuje. Med ločenimi redko najdemo člane zakonskih skupin. Tudi odprtost za življenje je ena izmed temeljnih značilnosti članov zakonskih skupin: odločajo se za večje število otrok – radi sprejemajo dar življenja.

In kako je z duhovnimi poklici?

V družinah, ki so »prepredene« z molitvijo, Božjo besedo in evharistijo, kjer se starša trudita za to, da Bogu vsak dan znova dajeta prvo mesto v svojem življenju in v življenju otrok, je duhovni poklic »naravni sad«.

Apostol Pavel naroča Timoteju: »Že od otroštva poznaš Sveto pismo in to ti more po veri v Jezusa Kristusa dati modrost, ki pelje v rešitev. Vse Pismo je navdihnjeno od Boga in koristno za poučevanje, svarjenje, za poglobljevanje in vzgojo v pravičnosti, da bi bil Božji človek popoln in pripravljen za vsako dobro delo« (2 Tim 3,15-17). Zato, dragi starši, prisluhnite vabilu – Bog vas vabi! Premagajte predsodke! Odločite se in se priključite zakonski skupini! To je morda največ, kar lahko naredite za vas in za vaše otroke. Otroci, ki rastejo ob očetu in materi, ki se imata zares rada, prejemaajo za svoje življenje največ: trdnost, varnost, vztrajnost in zavest, da so ljubljene.«

5. dan: petek, 11. 4. 2008

Apd 9,1-20; Jn 6,52-59

Uvod v mašo:

Pri Bogu ni nič nemogoče. Najbolj vnetega nasprotnika krščanstva – farizeja Savla, je izvolil za apostola poganov. Danes predvsem molimo, da se ne bi nikoli drznili soditi Božjih odločitev in izvolitev.

Nagovor:

Ali prihaja več duhovnikov iz družin z več otroki? Ali je večja možnost, da Bog pokliče v družini, ki je s Cerkvijo in duhovniki bolj povezana? Zdi se, da je odgovor na zgornji vprašanji pritrديلen, čeprav dandanes mnogi duhovni poklici prihajajo tudi iz družin z enim samim otrokom, ki so pogosto od Cerkve in duhovnikov precej oddaljene. Jasnega recepta tako ni, vendar nam izkušnje in pričevanja mnogih lahko dajo misliti, da je primarno okolje za rast duhovnih poklicev vendarle dobra družina, ki je močno povezana s Cerkvijo. O tem nam takole priča tudi duhovnikova sestra:

»Ob svoji novi maši je moj brat duhovnik zapisal: »Že od nekdaj so si bili teologi edini, da je družina prvo semenišče. Le če je družina urejena, če v njej vladata razumevanje in ljubezen, se človek v njej počuti varnega in se lahko svobodno odloča za življenje, za poklic, v katerega ga kliče Bog. Gotovo je na mojo vzgojo na poti do duhovništva pomembno vplivala celotna družina, poleg staršev še sestra in brata.«

Z bratom sva približno enakih let, kar pomeni, da sva skupaj odraščala. Pogosto sva se udeleževala istih obšolskih dejavnosti, vseskozi pa sva bila zaščitnik eden drugega. Tako sem kot njegova sestra nekaj dni pred informativnimi dnevi v srednji šoli, ko se bodoči študenti odločajo za svojo nadaljnjo strokovno pot, prva izvedela tisto, kar sem že nekaj časa slutila: vpisal se bo na teologijo in odšel v semenišče. Postal bo duhovnik. Vem, da sem bila prva, ki mi je to povedal, česar sem bila sicer zelo vesela, a šele takrat sem se počasi začela zavedati, da to ni čisto običajni poklic. Vedno sva imela oba veliko stika z duhovniki, tudi v najbližjem sorodstvu imamo kar dva duhov-

nika, a dokler se za kaj takega ne odloči tvoj brat, je to drugače. Bila sem ponosna nanj, a hkrati v skrbeh. Bo zmožel? Marsikaj se sliši o duhovnikih in še več o Cerkvi. Bo dovolj močan? Bo njegova vera dovolj trdna? Bo njegovo zaupanje v Boga neizmerno? Pa ne samo do nove maše – to je šele začetek. S takimi in podobnimi mislimi se do tedaj še nisem srečala. Me pa od takrat spremljajo še danes.

Ko je odšel v semenišče, smo se tako kot dotlej zvečer ostali člani zbirali ob družinski molitvi in na koncu dodali molitev za nove duhovne poklice in svetost že poklicanih. Zanimivo, nikoli prej nismo, vsaj glasno ne, molili v ta namen. Tudi v cerkvi smo redko molili v ta namen, najpogosteje še v molitvi rožnega venca pred sveto mašo. Kot da je to nekaj samoumevnega, da imamo v župniji duhovnika, in poleg tega še prijaznega, vsem všečnega, globoko vernega in po možnosti sposobnega gospodarja in vsaj malo gradbenika.

Velikokrat sem se z mamo pogovarjala o bratovi odločitvi in jo deloma spoznavala tudi z gledišča materinske skrbi za svojega otroka, ki se podaja v zelo lep, a prav tako težak poklic. Razmišljala je, da je to drugače, kot če se poročiš. Takrat si izbereš nekoga, s katerim si deliš vse. V duhovniškem poklicu pa na nek način ostaneš sam. Tvoji najbližji so edinole tvoja družina. In le-ta duhovnikom veliko pomeni. Tudi mojemu bratu, ki se vedno z veseljem vrača domov in nikoli ne pozabi na noben god in rojstni dan, pa čeprav se naša družina stalno veča.

Z radostjo so me in me še vedno napolnjujejo srečanja s preprostimi in zadovoljnimi duhovniki, iz katerih sije žarek pristnega veselja, kakršnega sem si vedno predstavljala svojega brata. In takih je danes, hvala Bogu, veliko.

Kar nekaj let je že minilo od bratove posvetitve v diakona in duhovnika. Od njegove nove maše, ki je bila velik praznik ne samo za našo družino, ampak za celo župnijo. Od trenutka neizmernega veselja, a hkrati tihe prošnje, da bi bil dober in svet duhovnik. Dnevno se v molitvi spominjam njega, vedno pa ob četrtkih, ko se že od začetkov srednje šole, ko sva se s prijatelji skupaj odločili, če se le da, udeležim svete maše s posebno priprošnjo za nove duhovne in redovne poklice in svetost že poklicanih. Tudi za brata in vse prijatelje duhovnike. In pogosto ponovim v mislih besede, ki sem mu jih izrekla, ko sem mu izročila novomašni križ: Da bi bil srečen.«

6. dan: sobota, 12. 4. 2008

Apd 9,31-42; Jn 6,60-69.

Uvod v mašo:

Apostole so pri njihovem oznanjevanju spremljala mogočna Božja dela.

Danes posebej prosimo za vse oznanjevalce evangelija in tiste, ki jih Gospod kliče v svojo službo, da bi oznanjali Kristusa z ognjem in močjo apostolov.

Nagovor:

»Kako bodo starši sprejeli mojo odločitev za duhovni poklic?« To je pogosto eno najtežjih vprašanj, ki poklicanega muči vse do takrat, dokler svojih staršev ne seznanj z odločitvijo. Izkušnja mnogih med njimi je prav opogumljajoča. Starši se z njimi iskreno veselijo Božje izvolitve, čeprav vedo, da je pred njihovimi otroki in njimi samimi sedaj še veliko dela, molitve in trpljenja. Redovnica o svoji izkušnji pripoveduje takole:

»Moj sorodnik je želel postati duhovnik. Njegovi starši so mu v skrbi zanj zelo branili. Moja starša sta se ob tem zelo čudila, da mu ne pustijo svobodne odločitve pri izbiri življenjskega poklica. Jaz pa sem le tiho upala, da bosta tako velikodušna tudi, če bo koga od nas poklical Gospod. Sama sem takrat bolj kot o redovništvu sanjala o dobrem možu in družini z veliko otroki. Nekaj let smo se ob večerih že zbirali pri družinski molitvi. Ščasoma smo dodali še desetko za nove duhovne poklice in stanovitnost poklicanih. Pri tej molitvi sem še posebno mislila na bogoslovce in duhovnike, ki sem jih poznala. Tekla so leta študija, zaljubljenosti, aktivnosti v župniji ..., Bog pa je včasih tiho, drugič bolj glasno trkal na moje srce. Najbolj me je nagovarjal preko božje besede, še posebno so se me pri molitveni skupini dotaknili odlomki, ko je Jezus zbiral apostole. Spomnim se, kako me je stisnilo pri srcu, ko je bila pri sv. maši kakšna prošnja za duhovne poklice. Tako sem si počasi želela, da bi v življenju izpolnila Božjo

voljo, ker sem si predstavljala, da bom le tako najbolj srečna. Da pa bi bila srečna, sem si zelo želela. Najprej sem si kot duhovnika predstavljala bolj katerega od mojih treh bratov, kasneje pa sem videla, da Bog želi dar duhovnega poklica podariti meni. Ko sem ta dar sprejela, je bila pred menoj še težka naloga, kako svojo odločitev povedati staršem. Čakala sem do zadnjega, potem pa trepetaje izbrala dan, bala sem se predvsem, da bi ju prizadela in da me ne bosta razumela. Mami so stopile solze v oči, oče pa je hudomušno pristavil, da so bile le uslišane naše molitve, čeprav ni nikoli molil, da bi se kdo iz naše družine odločil za duhovni poklic. Težko je odhajanje od doma, a Božja ljubezen je močnejša in nam vsem, tako meni kot domačim, obilno daje, saj pravi, da bo poklicani »prejel stokrat toliko hiš, bratov, sester, mater, otrok in njiv, v prihodnjem veku pa večno življenje« (Mr 10,30).«

7. dan: nedelja, 13. 4. 2008

Apd 2,14a.36-41; 1Pt 2,20-25; Jn 10,1-10.

Uvod v mašo:

Dragi bratje in sestre!

Današnja nedelja je nedelja duhovnih poklicev ali nedelja Kristusa dobrega pastirja. Ves teden smo se v molitvi za nove duhovne poklice pripravljali nanjo. Naša molitev za ta plemeniti in potrebni namen pa se danes ne končuje. Nasprotno: nedelja duhovnih poklicev naj bo nova spodbuda za vneto delo in molitev.

Ravno na današnji dan mineva 150 let, odkar je k Bogu po večno plačilo odšel drugi največji slovenski misijonar Ignacij Knoblehar. Naj bodo tudi vsi naši veliki apostoli zgled in priprošnjiki za vedno nove goreče oznanjevalce Kristusove blagovesti doma in po vsem širnem svetu.

V začetku svete maše pred Bogom iskreno priznajmo svoje grehe in slabosti, predvsem svojo premajhno vnemo pri molitvi in delu za nove duhovne poklice.

Nagovor:

Svetovni molitveni dan za duhovne poklice obhajamo letos v Cerkvi na Slovenskem v letu družine, ki je zibelka življenja in nosilka ter posredovalka vrednot. To je priložnost, da razmišljamo tudi o tesni povezanosti med družino, vzgojo in poklicanostjo, predvsem pa med družino in duhovnimi poklici.

Za vsak duhovniški in redovniški poklic veljajo sicer Jezusove besede: »Niste vi mene izvolili, ampak sem jaz vas izvolil in vas postavil, da greste in obrodite sad ...« (Jn 15,16)

Zato imamo vedno primere, da Bog kliče tudi iz okolij, kjer ne bi pričakovali. Še vedno pa tudi za duhovne poklice velja, da milost predpostavlja naravo.

1. Družina je Cerkev v malem ali domača Cerkev.

Kljub vsem družbenim in gospodarskim spremembam, ki družini niso

vedno naklonjene, ostaja družina najbogatejša šola človečnosti in lahko nudi najboljše izkustvo nesebične in podarjene ljubezni; medsebojnega spoštovanja. Družina ni samo prenašalka biološkega življenja, ampak tudi življenja iz vere, ki je temelj duhovnih poklicev. Družina omogoča, da se mlad človek nauči osnovnih socialnih kreposti, pravičnosti, usmiljenja, krotkosti, pravičnosti, miroljubnosti. Družina je to, kar sv. Janez Zlatousti imenuje »domača Cerkev«. Če krščanski starši ljubeče skrbijo za svoje otroke že od prvih dni življenja, jim z besedo in zgledom posredujejo pravi in doživeti odnos do Boga, ki temelji na ljubezni, zvestobi, molitvi in poslušnosti Bogu (prim. C35; LA 11). Tako vzgajajo otroke za svetost ter odpirajo njihova srca za glas dobrega Pastirja, ki tudi danes kliče in trka na mlada srca.

Družino zato lahko primerjamo z gredo, na kateri semena poklicev, ki jih Bog seje s polnimi rokami, klijejo in rastejo do polne zrelosti (prim. DV 2).

Starši so poklicani, da pripravljajo, negujejo in varujejo poklice, ki jih Bog budi v njihovi družini. Sebe in svojo družino morajo bogatiti z duhovnimi in moralnimi vrednotami, to je s prepričano in globoko vernostjo, z apostolsko in cerkveno naravnostjo. Družina je neke vrste »atelje«, kjer ob zdravi vzgoji nastajajo in rastejo žive umetnine zrelih osebnosti in s tem tudi duhovnih poklicev.

Družina je skrivnostni »Jordan«, ob katerem se Gospod ozira, si izbira in vabi: Hodi za menoj. Če to milostno dogajanje spremlja tudi molitev, mladi lahko premagajo vse ovire, prave in lažne ponudbe sveta.

2. Če družine odpovedo.

Družina postane privilegirani kraj za zdravo rast duhovnih poklicev, če sprejme Kristusa za središče in vzor, skratka, če postavi Boga na prvo mesto. Poznal sem krščanskega vernega človeka, ki je imel sina bogoslovca. S ponosom je pripovedoval o svojih otrocih, kakšne poklice so si izbrali in kako uspešni so v njih. Kar oči pa so mu zažarele, ko je govoril o enem izmed sinov, ki naj bi postal, če Bog da, duhovnik. Kako boleče pa je, če se naselijo v družino uživaštvo, potrošniška in posvetna miselnost. Kako pogubno je lahko lažno, površno in napihnjeno poročanje o

raznih škandalih v Cerkvi. Dogaja se, da tudi starši, ki se imajo za verne, ovirajo svoje sinove in hčere, če želijo slediti Kristusovemu klicu.

Posledice močno razširjenega moralnega nereda in zmede v nazorih o krščanskih vrednotah načenjajo prav družine. Kako naj se otroci razvijajo v ljubezni do človeških in krščanskih vrednot, ko postanejo žrtve slabih zgledov? Kako naj v takem ozračju poženejo kali poklica, ki jih Sveti Duh še vedno sadi in seje v srca mladih?

3. Molitev za poklice naj se preliva v molitev za dobre družine.

Delo za duhovne poklice se začenja v družini in dopolnjuje v župnijskem občestvu in zlasti v pastoralni mladini.

Vsi pastoralni delavci, duhovniki, redovniki in redovnice naj bi dajali zgled izpolnjenega življenja. Skupaj s pastoralnimi sodelavci – laiki naj bi delali in se posvečali družinam. Te se morajo obogatiti z vrednotami, ki naj bi jim pomagale, da bodo postale plodna tla – rastišče poklicev.

Molitev za poklice se mora prelivati v molitev za dobre in zdrave družine. Moč, zdravje in trdnost krščanskih družin je osnovni pogoj za rast in dozorevanje duhovnih poklicev in najboljši odgovor na krizo poklicev. »Vsaka krajevna Cerkev in še posebno župnijska skupnost se mora globoko zavedati tiste milosti in odgovornosti, ki jo prejema od Gospoda za pospeševanje družinske pastorale. Vsak načrt organske pastorale mora na vseh ravneh vključevati brezpogojno tudi družinsko pastoralo« (FC 70).

Naša semenišča se bodo spet napolnila, če bomo več molili in več naredili za družine, ki so vedno za večino duhovniških in redovniških poklicev bile prvo semenišče.

msgr. Andrej Glavan, novomeški škof

PROŠNJE:

1. Prosimo nebeškega Očeta za našega papeža Benedikta XVI. ter za vse škofe in duhovnike, da bi vedno in povsod zavzeto in pogumno oznanjali Kristusa.
2. Prosimo nebeškega Očeta za vse redovnike, redovnice in ostale Bogu posvečene moške in žene, da bi z zvestim življenjem evangeljskih svetov vztrajno pričevali za Božje kraljestvo.
3. Prosimo nebeškega Očeta za misijonarje in misijonarke. Naj jim da dovolj vere, ljubezni in zdravja, da bodo Kristusov Evangelij ponesli vsem, ki zanj še niso slišali.
4. Prosimo nebeškega Očeta za naše družine. Naj bodo občestva iskrene ljubezni, žive vere in vztrajne molitve, da bodo v njih rasli tudi novi duhovni poklici.
5. Naš dobri nebeški Oče. Okrepi po naših družinah in župnijskih občestvih delo in molitev za duhovne poklice.
6. Opogumi mlade, ki jih kličeš v svojo službo, da bodo zmogli odgovoriti na Tvoje povabilo.
7. Varuj in spremljaj vse naše semeniščnike in bogoslovce ter redovniške novince, da bodo v času priprave na Tebi posvečeno življenje Tebe kar najbolj spoznali in vzljubili.
8. Ne dopusti, da bi kdaj starši ali drugi ljudje kakorkoli ovirali koga od mladih, ki ga Ti kličeš v svojo službo.

9. Obilno povrni s svojimi darovi vsem skritim molivcem in tistim, ki so svoje trpljenje darovali za nove duhove poklice in svetost vseh poklicanih.
10. Bodi dober plačnik vsem našim rajnim duhovnikom, ki so nam oznanjali Tvoj evangelij in delili svete zakramente.
11. Gospod, pomagaj krščanskim laikom, da bodo radi prevzemali v Cerkvi naloge, ki so jim lastne, in s tem razbremenili duhovnike.
12. Opogumi in okrepi vse tiste, ki so v hoji za Tabo omagali ter obupujejo. Vrni jim močno zaupanje vate.
13. Pomagaj vsem duhovnikom, redovnikom in redovnicam, da bodo v svojem poklicu srečni in zadovoljni ter tako izpričevali, da je popolna sreča le v izpolnjevanju Tvoje volje.
14. Pomagaj vsem, ki si jih poklical v sveti zakon, da bodo svoj poklic moža, žene, matere oz. očeta z veseljem in odgovorno živeli.
15. Prebudi med nami več vnetih delavcev in molivcev za duhovne poklice in pomnoži število molitvenih skupin.

Damjan Štih

Družina - kraj poklicanosti

Teden molitve za duhovne poklice, 7. - 13. april 2008

Slika na naslovnici Tamino Petelinšek

Prelom in tisk Salve d.o.o. Ljubljana